

Garamtolmács, 1896. január 2. – Budapest, 1957. november 25.

Apja szappanfőző, majd kocsmáros és szatócs volt. Gyermekkorát Perlep faluban, (Bars vármegye) töltötte. Hat elemit végzett, majd Budapestre kerülve kitanulta az aranyműves-mesterséget. Tanoncidőszaka alatt, 1911-1913-ban részt vett az ifjúmunkás-mozgalomban. Az első világháború alatt behívták katonának, 1915 júniusában vonult be. Végigharcolta a háborút, 1916-tól az olasz fronton teljesített szolgálatot. Hazatérve a Károlyi-kormány hadseregében, a Martinovics-laktanyában szolgált. Itt századbizalminak és a katonatanács tagjának választották. 1918 novemberében, a Kommunisták Magyarországi Pártja megalakulása után néhány nappal belépett a pártba. A Tanácsköztársaság kikiáltása után ezredparancsnoki beosztásban a laktanya sorozóbizottsági elnökének nevezték ki, majd beválasztották a Budapest IX. kerületi Munkás- és Katonatanácsba, részt vett az országos tanács kongresszusán. A kommün bukása után egy ideig illegalitásban élt. 1920 januárjában letartóztatták. Két és fél évig a hajmáskéri, majd a zalaegerszegi internálótáborban volt. Az illegális kommunista párttal 1923-ban vette fel újra a kapcsolatot. A párt utasítására belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, ahol az angyalfüldi szervezetnél beválasztották a csoport vezetőségébe, és a párton belüli ellenzék egyik vezetője lett. 1925-ben részt vett az Magyarországi Szocialista Munkáspárt megalakításában, vezetőségi tagként dolgozott a pártban. A következő év tavaszán a párt által kiadott Előre c. lap felelős szerkesztőjeként toloncházba vitték. Kilenc hónap után kiszabadult, az MSZMP már szétesőben volt, ezért mozgalmi munkáját kultúregyesületekben és szakszervezetekben folytatta. Közelebbi kapcsolatba került József Attilával. Rövid ideig a KMP KB organizációs titkára, majd 1929 és 1933 között az agitációs és propagandamunka egyik vezetője. Szemináriumokat szervezett, és mint a szakszervezeti ellenzék egyik vezetője sztrájkokat vezetett. 1936-ban letartóztatták, két évig ült börtönben. Rövid ideig volt csak szabadlábon, mert 1939 őszén ismét elítélték: internálótáborba, fegyházba, majd német koncentrációs táborokba hurcolták. 1945 júniusában a párt hozatta haza Bergen-Belsenből. Néhány napra rá – június 24-én – a Dunántúlon az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagjává választották. Júliustól a Magyar Kommunista Párt Országos Oktatási Osztályán dolgozott, mint instruktor 1947 őszéig, majd a Maszovolhoz került központi párttitkárnak, és általános tanácsadónak. 1948 őszéig az Állami Kádernál dolgozott, mint az oktatási reszort vezetője. Egy év múlva a Szakszervezetek Rákosi Mátyás Központi Iskola igazgatójává nevezték ki. 1955-ben ment nyugdíjba. Haláláig a Nemesfémipari Szakszervezetek elnöke.